

Irian Jaya

År 2000 beslutade jag och Pernilla Karlsson (numera Gullvert) oss för att bestiga Jaya Vijaya mera känt som Carsten pyramid i Irian Jaya. Vilket ligger i den Indonesiska delen i Nya Guinea. Att få tillstånd för att bestiga toppen här hemifrån gav inte några resultat så vi reste ner. Väl på polisstationen i Biak en liten ö utanför Irian fick vi se på en liten karta vilka byar man fick besöka och inte besöka. Problemet var att alla byar var överstyckena med en penna. Detta pga de otroligt farliga gerilla grupperna som fanns i området.

Men mitt på kartan fanns en liten by som inte var överstycken, troligen var det någon som missat det, hitt vill vi åka så vi. Polisen såg lite bekymrad ut men satte samman ett tillstånd. Dagen efter var vi på väg med ett flyg till Irian och en liten by som heter Nabire. I Nabire fick vi lift med ett missionärs plan som skulle in till en grann by till den by vi fått tillåtelse att besöka. Efter att ha flugit två timmar med endast regnskog under oss landade vi på en jordig och extremt kort landnings bana. piloten pekade ner i en ravin.

- skall du inte med frågade vi

- här skulle jag aldrig stiga av svarade han.

Vi utgick ifrån att han skojade. Vi gick ner mot byn och kom till ett krön där vi kunde se ut över hela byn. det var ett 100 tal människor som såg ut att hålla någonslags marknad. Det var ett enormt sorl ända till de såg oss. ALLT stannade av. En liten grupp med män fattade mod och kom emot oss. Samtliga var försedda med ett så kallat penisfodral och pilbågar. De var djupt förundrade.

Efter vårt möte med hövdingen fick vi tillåtelse att bege oss mot bergen. Vandringsleden skulle ta fem dagar enligt hövdingen. Han berättade även att det varit vita människor i området en gång tidigare det var på 70 talet. En expeditionsgrupp vars mål var att bestiga Carstens pyramid fick vi veta senare.

Vandringen började och det tog inte lång tid förens vi fick vårt första möte med människor som inte träffat vita tidigare. Det blev något dråpligt. Det började med något som liknade en Hitler hälsning från deras sida. Efter att den första chocken lagt sig. Kunde vi kommunicera någorlunda på Indonesiska. Det visade sig att vi gått rakt in i den mycket farliga gerillan.

Gerillan förklarade varför de brukade skjuta pilar på den indonesiska militärens folk. Det visade sig att militären inte var så vänliga heller.

Killarna var mycket vänliga mot oss och det slutade med att de tog Pernillas ryggsäck och bar den i flera timmar tills det blev mörkt. Vi somnade under en utskjutande klippa, killarna bjöd på lite lokala rätter och frukt.

Dagen efter tog vi farväl av Emoni krigarna och fortsatte vår vandring. Efter flera timmars vandring öppnade regnskogen upp sig och vi kom ut på ett fält. På fältet stod en kvinna i bastskol med sina barn. När hon fick syn på oss blev hon helt förskräckt och började vifta med armarna. Jag gick fram till henne och försökte lugna henne. Jag tog fram en kola och gav henne. Hon tog hela kolan med papper och allt i munnen vilket inte blev så lyckat. Hon kunde inte någon indonesiska så vi fick ta till teckenspråk. Hon visade vägen mot berget och bad sina barn att hjälpa till. Stigen fortsatte bredvid en lite bäck.

När vi vandrade längs bäcken såg vi plötsligt en man som arbetade på ett staket. Vi kom ganska nära innan han plötsligt vände sig om. Då var vi på ca 5 meters avstånd. Han ramlade baklänges när han såg oss och blev liggande helt skräckslagen. Vi tog till våra största lede vi kunde. Han började utropa någon form av jodding som hördes vitt och brett. Kort där efter svarade någon uppe i backen på vänster sida och sedan på höger sida. Det tog inte lång tid förens vi var omringade av by borna.

Dagen efter tog vi farväl av Emoni krigarna och fortasatte vår vandring. Efter flera timmars vandring öppnade sig regnskogen och vi kom ut på ett fält. På fältet stod en kvinna i bastskol med sina barn. När hon fick syn på oss blev hon helt förskräckt och började vifta med armarna. Jag gick fram till henne och försökte lugna henne. Jag tog fram en kola och gav henne. Hon tog hela kolan med papper och allt i munnen vilket inte blev så lyckat. Hon kunde inte någon indonesiska så vi fick ta till teckenspråk. Hon visade vägen mot berget och bad sina barn att hjälpa till. Stigen fortsatte bredvid en lite bäck. Bäckens skapade ganska mycket brus, på stigen stod en man med ryggen vänd mot oss och lagade ett staket. Vi kom ganska nära honom och han vände sig och i samma sekund föll baklänges. Mannen tittade förskräckt på oss och började ropa med ett joddeleliknande ljud, det tog inte lång tid innan han fick svar. Snart var vi omringade av män med penisfodrar och bågar. Pernilla och jag drog till med ännu ett jätte smil. Det blev mycket klämmande och kännande på varandra. De tog oss i håret och vi tog dem i håret.

Vi blev väl omhändertagna i byn och vi fick några dagar tillsammans, vi förklarade var vi skulle och två av Emondin männen ville följa med en bit. Vilket de gjorde. Den var otroligt vacker, älskbara små berg hängbroar och en massa regnskog.

Vi kunde nu se Carstens pyramid på inte allt för långt håll och målet var nära. På vägen fick vi bestiga några mindre toppar i dess närhet. Pernilla började må dåligt i lungorna och det blev bara värre och värre. Vi valde att vända, det var en lång väg tillbaka och vi ville inte riskera att bli fast i regnskogen.

Rycket spred sig snabbt att det var vita människor i område och nu var vi nära den enorma gruvan ::::::::::. Gruvan fans på andra sidan bergskammen. Vi var nu på väg tillbaka eftersom Pernilla inte blev bättre men två män från gruvan kom upp oss. De var indonesiska gruvarbetare. Till en början var de mycket trevliga men sedan börja de vilja ha vår utrustning, läget blev smått hotfullt och vi kände att detta lätt skulle kunna spåra ut. Vi sa till dem att om de följde med oss till byn där vi startade vandringen Biloray skulle de få några av våra grejor, sprit köket var speciellt attraktivt och även våra klättermattor. Varje dag så tältade vi men de sprang tillbaka till en av byarna. De ville inte träffa hövdingen i Biloray eftersom de hade något otalt med honom.

När vi började närma oss Biloray och vi hade en tält natt kvar beslöt vi oss för att göra en liten kupp. Som vanligt slog vi upp tältet medans de var närvarande och beundrade vår utrustning. När de väl började springa tillbaka till byn packade vi snabbt ihop tältet och övrig utrustning. Det hade redan börjat skymma men det kunde vi inte ta hänsyn till, vi började springa så gott det gick med våra tunga ryggsäckar. Vi varade löpning och vandring om vartannat tills vi var framme i Biloray, det var då gryning och de flesta låg fortfarande och sov.

Vi berättade vad som hänt för hövdingen och han blev djupt bekymrad över männens betande. Efter några dagar lyckades vi få lift med ett missionärsplan tillbaka till civilisationen. Det blev inte någon toppbestigning av Carsten pyramid men dock några små toppar i området norr om. Pernilla fick en bra medicin av kvinnorna i by, de smorde in hennes hals och bröst med någon typ av nässla, det blev stora utslag och blåsor. Men frisk blev hon. Slut

